

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษามีความสำคัญต่อชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์มาก เพราะมนุษย์ใช้ภาษาในการสื่อความหมายติดต่อทำความเข้าใจกัน เป็นเครื่องมือสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีต่าง ๆ ไปสู่ชนรุ่นหลัง รวมทั้งเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอีกด้วย

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (กรมศิลปากร 2526: 1) ทรงมีพระราชดำรัสเกี่ยวกับภาษาความว่า "ภาษานอกจากจะเป็นเครื่องสื่อสาร แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของชนทั่วไปแล้ว ยังเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรม อารยธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติด้วย" จากประโยชน์และความสำคัญของภาษาที่มีมากมายดังกล่าว สามารถกล่าวได้ว่า ภาษาเป็นหัวใจของวัฒนธรรมประจำชาติ เป็นหลักอันสำคัญที่จะดำรงไว้และจรรโลงชาติ ให้ดำรงอยู่ได้ด้วยความมั่นคงและเจริญรุ่งเรือง ถ้าภาษาเสื่อมโทรมลงไปก็เท่ากับความเป็นชาติ หรือสัญลักษณ์แห่งชาติกำลังจะสิ้นไปด้วย (ศักดิ์ศรี แยมันดดา 2525: 114)

หลักสูตรประถมศึกษาจึงเน้นให้ผู้เรียนตระหนักในคุณค่าของภาษาไทย ให้มีความรู้ มีทักษะและเจตคติที่ถูกต้องต่อการเรียนภาษาไทยอย่างเหมาะสมกับวัยและระดับชั้น เพื่อเป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต และเป็นการมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐาน สามารถคงสภาพอ่านออกเขียนได้ (อักษรบัณฑิต 2520: 7) ในส่วนของจุดประสงค์ของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดไว้โดยมุ่งให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของภาษาไทย ในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จึงควรให้ผู้เรียนมีความรู้ทักษะและเจตคติถูกต้องเหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะ เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคม (ศึกษาธิการ, กระทรวง 2520: 1)

การเรียนการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 กรมวิชาการ (2521: 65) ได้กำหนดเวลาเรียนภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ไว้ถึงชั้นละ 1,050 คาบ จากเวลาเรียนทั้งหมด 3,000 คาบ เวลาต่อปี ซึ่งคิดเป็นเวลาเรียนปีละ 200 วัน จัดเป็นช่วงในระดับชั้นเรียนที่มีเวลาเรียนภาษาไทยมากกว่าวิชาอื่น ๆ เพราะภาษาไทยเป็นหนึ่งในสองของกลุ่มทักษะที่จะเป็นเครื่องมือเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ ถ้าหากว่านักเรียนมีพื้นฐานทางภาษาไทยไม่ดีพอแล้ว ก็จะมีผลต่อวิชาอื่น ๆ ด้วย

ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา นับว่าเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือให้เด็กเริ่มต้นจากจุดที่ถูกต้อง—โดยเฉพาะการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หรือเด็กเริ่มเข้าเรียน ซึ่งเป็นชั้นที่จะต้องเพิ่มความละเอียดอ่อน หรือความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะเป็นการวางรากฐานที่สำคัญสำหรับการศึกษาระดับชั้นต่อไป และบทบาทของครูจะช่วยให้การจัดการเรียนการสอน บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด ถึงแม้ว่าในปัจจุบันการเรียนการสอนจะมุ่งให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางก็ตาม ความสำคัญของครูก็ไม่ได้ลดลง หากแต่ครูจะต้องลดบทบาทการสอนของตนเอง โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงบทบาทในกิจกรรมการเรียนมากขึ้น กิจกรรมที่ครูเป็นผู้จัดขึ้นจะต้องสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดความสนใจกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ (พัฒนา จันทนา 2526: 36) แต่การที่จะให้เด็กสนใจเข้าร่วมกิจกรรมได้นั้น ครูจะต้องเลือกใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมกับอายุ สติปัญญา และประสบการณ์ของนักเรียน สื่อการสอนที่นำมาใช้ควรจะทำให้ความสนใจช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และสร้างความคิดรวบยอดที่ถูกต้องตรงตามเนื้อหาบทเรียน มีการสรุปบทเรียนเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ที่ถูกต้อง จึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ (กรมวิชาการ 2522: 93) โดยครูจะต้องใช้วิธีสอนหลาย ๆ วิธีเพื่อเร้าและกระตุ้นความสนใจของนักเรียน หรือใช้เป็นช่วงเปลี่ยนความสนใจในขณะที่นักเรียนกำลังเกิดความเบื่อหน่าย นักเรียนควรมีวิธีเรียนรู้หลายวิธีเพื่อให้เกิดประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ได้ค้นคว้าหาคำตอบและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ครูควรจะเข้าใจในเรื่องของหลักสูตร เป้าหมาย เนื้อหาของบทเรียนทั้งหมด เพื่อจัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก จากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวไปสู่สิ่งที่ไกลตัว จะทำให้เนื้อหาของบทเรียนนั้น ๆ น่าสนใจและประสบผลสำเร็จตามจุดประสงค์ทั่วไปของวิชาภาษาไทยตามที่หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดไว้

ในปัจจุบันเราใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษามาตรฐานของประเทศ โรงเรียนก็ใช้ภาษามาตรฐานนี้ในการเรียนการสอน คนไทยบางกลุ่มบางหมู่ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแรก เมื่อต้องมาใช้ภาษามาตรฐานอีกเป็นภาษาที่สอง จึงก่อให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนที่เริ่มเข้าเรียน มักจะมีปัญหาในการเรียน เพราะภาษาแตกต่างจากภาษาที่ใช้พูดกับบิดามารดาที่บ้าน

ปัญหาทางการศึกษาโดยเฉพาะปัญหาภาษาถิ่นนี้ ได้มีส่วนราชการต่าง ๆ พยายามหาทางแก้ไขโดยจัดตั้งโครงการต่าง ๆ ขึ้น เช่น สำนักงานการศึกษาธิการเขต 11 หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ได้จัดตั้งโครงการปรับปรุงการสอนภาษาไทยแก่เด็กที่มีปัญหาทางภาษา ในเขตจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ และศรีสะเกษ โครงการนี้มีระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (พ.ศ. 2515-2519) โดยได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากกรมสามัญศึกษาและมูลนิธิเอเซีย (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดบุรีรัมย์ ฉบับที่ 2 2520: 115) นอกจากนี้ กรมการปกครองได้ตั้งโครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่มีการใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ดำเนินการโดยให้เปิดสอนชั้น เด็กเล็กในโรงเรียนที่มีปัญหาดังกล่าวและมอบให้เขตการศึกษา 11 จัดเกี่ยวกับการอบรมครูพร้อมสำรวจข้อมูลต่าง ๆ เพื่อคัดเลือกโรงเรียนเข้าโครงการในแต่ละปี ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2521-2524 (สำนักงานศึกษาธิการเขต 11 2518: หน้า 8) หากแต่ปัญหาการใช้ภาษาถิ่นนี้ก็ยังคงมีอยู่ เพราะปัญหาที่แท้จริงนั้นเกิดจากองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น การใช้ภาษาของครอบครัว สังคม หรือโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับเอกสารการวิจัยของกรมสามัญศึกษา เรื่อง การวิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเปรียบเทียบกับหลักสูตรพบว่า "การที่นักเรียนในจังหวัดต่าง ๆ ทำคะแนนได้มากน้อยกว่ากันในด้านนี้ อาจจะเป็นปัญหาทางด้านภาษา กล่าวคือ เด็กในจังหวัดนครศรีธรรมราช ลำปาง สุรินทร์ ไม่เข้าใจความหมายของคำที่ใช้ในแบบทดสอบ ซึ่งเป็นภาษาไทยกลาง" (กรมวิชาการ 2521: 229) และผลการทดสอบความสามารถพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั่วประเทศ ของโครงการวิจัยและวางแผนเพื่อพัฒนาการศึกษาพบว่า "ความสามารถพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของเขตการศึกษา 2 มีคะแนนเฉลี่ย 14.38 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยทั่วประเทศ 15.61 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน เขตที่มีคะแนนเฉลี่ยทางด้านภาษาไทยต่ำสุด ได้แก่ เขตการศึกษา 11, 10 และ 9 ถัดขึ้นมาเป็นเขตการศึกษา 2 และภาคใต้นั้นมีเขตการศึกษาเดียว คือ เขตการศึกษา 2 ที่นักเรียนมีความสามารถค่อนข้างต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับเขตการศึกษาอื่น ๆ" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525: 6)

ประเทศไทยใช้ภาษาไทยภาคกลางเป็นภาษามาตรฐานของประเทศ จึงก่อให้เกิดปัญหาสำหรับภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ ที่ใช้ภาษาในท้องถิ่นเป็นภาษาแม่ และยังเป็นปัญหามากขึ้นกับเด็กวัยเริ่มแรกเข้าโรงเรียน ดังนั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงเป็นชั้นที่สำคัญ เพราะนักเรียนจะต้องเริ่มเรียนรู้และมีพื้นฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ตั้งแต่จากง่าย ๆ แล้วก็ยากขึ้นไปตามลำดับ ซึ่งรวมไปถึงทัศนคติที่ดีต่อวิชานี้ด้วย เพราะไม่เช่นนั้นแล้วก็จะมิผลกระทบต่อการศึกษาอื่น ๆ และการศึกษาต่อไปในระดับชั้นสูงขึ้นไปในอนาคต

จำนวนคนไทยที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแรกนี้ ทะตั้น จันทรพันธ์ และ ชชาติชาย พรหมจักรินทร์ (2521: 2) ได้สำรวจพบว่า "ปัจจุบันคนไทยส่วนหนึ่งในแถบอีสานยังคงพูดภาษาเขมรเป็นภาษาแรก จำนวนคนไทยกลุ่มนี้ถึงแม้ว่าจะเป็นคนไทยกลุ่มน้อย เมื่อคิดเปรียบเทียบกับจำนวนคนไทยทั่วประเทศ แต่นับได้ว่าเป็นชนส่วนมากในเขตจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ และศรีสะเกษ และนอกจากนี้ยังมีชนที่พูดภาษาเขมรบางส่วนในเขตจังหวัดอุบลราชธานี ตราด ปราจีนบุรี นครราชสีมา และมหาสารคาม ... จำนวนคนไทยที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดที่กล่าวมาแล้วมีจำนวนไม่ต่ำกว่า 550,000 คน และมีหมู่บ้านที่ใช้ภาษาเขมรในชีวิตประจำวันไม่ต่ำกว่า 800 หมู่บ้าน" ดังนั้นจะคิดเป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษาแล้วย่อมมีมาก จากสภาพแวดล้อมทางภาษาของเด็กเช่นนี้ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพัฒนาการทางภาษา และอิทธิพลของสภาพแวดล้อมที่มีต่อพัฒนาการทางภาษานี้ ส่วนมากจะเกี่ยวกับการถ่วงหรือเร่งความสามารถบางชนิดทางภาษาในระดับต่าง ๆ (ดวงเดือน พันธมนาวิน 2524: 84-86) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าภาษาถิ่นหรือภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการสอนวิชาภาษาไทยเป็นอย่างมาก

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11 ทั้งนี้เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยเสนอเป็นข้อมูลเบื้องต้นแก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ผู้บริหารการศึกษาและครูผู้สอน เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยและวิชาต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสาร รวบรวมข้อมูลจากหนังสือ วารสาร เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์ครู ศึกษานิเทศก์

2. ตัวอย่างประชากร

2.1 ศึกษาข้อมูลจังหวัดที่มีประชาชนพูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น เกินร้อยละ 30 พบว่ามี 3 จังหวัดคือ จังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ และศรีสะเกษ

2.2 ในแต่ละจังหวัด ศึกษาข้อมูลอำเภอที่มีประชาชนพูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น เกินร้อยละ 50 พบว่ามี 6 อำเภอ คือ

จังหวัดสุรินทร์ ได้แก่ อำเภอเมือง และอำเภอปราสาท

จังหวัดบุรีรัมย์ ได้แก่ อำเภอกระสัง และอำเภอประโคนชัย

จังหวัดศรีสะเกษ ได้แก่ อำเภอขุนหาญ และอำเภอขุขันธ์

2.3 ในแต่ละอำเภอ สํารวจโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็กที่มีนักเรียนพูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น เกินร้อยละ 50 ได้โรงเรียนทั้งสิ้น 312 โรงเรียน

2.4 ในแต่ละโรงเรียน เลือกตัวอย่างประชากรดังต่อไปนี้

2.4.1 เป็นครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.4.2 ในกรณีที่โรงเรียนนั้นมีครูผู้สอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1 คน ให้ถือว่าเป็นตัวอย่างประชากร แต่ถ้ามีหลายคนใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยใช้วิธีจับฉลากเลือก 1 คน

รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 312 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม 1 ชุด

3.1.1 เนื้อหาในแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลทั่วไป

เป็นแบบ เลือกตอบ

ตอนที่ 2 สภาพการสอนในด้านการเตรียมการสอน การจัดกิจกรรม

การเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดและประเมินผล การสอนซ่อมเสริม การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กลุ่มทักษะภาษาไทย สภาพและปัญหาอื่น ๆ มีลักษณะ เป็นแบบ เลือกตอบ เรียงลำดับตามความสำคัญ และแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ศึกษาเอกสาร วารสาร หนังสือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์ครู ศึกษานิเทศก์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้าง เครื่องมือ

3.2.2 รวบรวมข้อมูลแล้วนำมาสร้างแบบสอบถามฉบับชั่วคราว

3.2.3 นำเครื่องมือไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขและการใช้สำนวนภาษา แล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาเขมรเกินร้อยละ 50 ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร เพื่อหาข้อบกพร่อง แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุง เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

3.2.4 นำเครื่องมือฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับตัวอย่างประชากร

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากหัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป จากสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง ปราสาท ชูพันธ์ ขุนหาญ กระสัง และประโคนชัย เพื่อช่วยส่งแบบสอบถามไปยังตัวอย่างประชากร และเก็บรวบรวมคืนผู้วิจัย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากข้อคำถามแบบ เลือกตอบ เรียงลำดับตามความสำคัญและเต็มข้อความมาจำแนก เป็นหมวดหมู่ หาค่าร้อยละ ส่วนคำถามที่ได้จากคำถามปลายเปิด ผู้วิจัยนำมา รวบรวมเข้าด้วยกันเป็นข้อ ๆ เรียงลำดับจากข้อที่มีผู้ตอบมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด แล้วนำผลการวิเคราะห์ข้อมูล เสนอในรูปแบบตารางกิ่งบรรยายและสรุปผลการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ จำนวน 312 คน

2. การวิจัยนี้เป็นการศึกษาสภาพการสอนของครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ ในโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดเล็กที่มีนักเรียนพูดภาษา เขมร เกินร้อยละ 50

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาจากเอกสาร วารสาร หนังสือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและใช้แนวทางจากวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบสอบถาม ตลอดจน สัมภาษณ์ครูผู้สอน และศึกษานิเทศก์ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน และนำไป ทดลองใช้แล้วนำมาปรับปรุงก่อนจะนำไปใช้จริงกับตัวอย่างประชากร ถือว่ามีคุณภาพเพียงพอครอบคลุม ถึงรายละเอียดต่าง ๆ ที่สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

2. คำตอบที่ได้จากตัวอย่างประชากร ซึ่งตอบไปตามสภาพความเป็นจริงและ ประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ เป็นคำตอบที่เชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การสอนภาษาไทย หมายถึง การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดและประเมินผล การสอนซ่อม เสริม และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กลุ่มทักษะภาษาไทย เพื่อให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้และมีทักษะตาม เนื้อหาวิชาภาษาไทยชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

ภาษาเขมรที่เป็นภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาเขมรที่ใช้พูดกันมากในชีวิตประจำวันของ ประชาชนจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ และศรีสะเกษ

เขตการศึกษา 11 หมายถึง จังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ ชัยภูมิ และ จังหวัดนครราชสีมา

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก ซึ่งอยู่ในสังกัด สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง อำเภอปราสาท อำเภอกระสัง อำเภอประโคนชัย อำเภอขุนหาญ และอำเภอขุขันธ์ ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่นเกินร้อยละ 50

ครูสอนภาษาไทย หมายถึง ครูประจำชั้นที่สอนทุกวิชาหรือครูที่ทำหน้าที่สอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษาขนาดกลางและขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานการ ประถมศึกษาอำเภอเมือง อำเภอปราสาท อำเภอกระสัง อำเภอประโคนชัย อำเภอขุนหาญ และ อำเภอขุขันธ์ ที่มีนักเรียนพูดภาษาเขมรเกินร้อยละ 50

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารโรงเรียน ครูประจำชั้น และครูผู้สอนประจำวิชา เพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสม กับสภาพท้องถิ่นที่มีนักเรียนพูดภาษา เขมรมากยิ่งขึ้น
2. เป็นข้อมูลแก่ผู้สนใจจะได้ทำการศึกษาค้นคว้าปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาการสอน วิชาต่าง ๆ ในท้องถิ่นที่นักเรียนพูดภาษาถิ่น ได้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย